

Република Србија
 АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
 Број: Гж [REDACTED]
 Дана 27.12.2016. године
 Крагујевац

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Сузана Видановић, председника већа, Марије Петковић и Гордане Тошић, чланова већа, у радном спору тужиље [REDACTED] из Ужица, чији је пуномоћник, [REDACTED] адвокат из Ужица, против туженог Здравствени центар [REDACTED], кога заступа пуномоћник [REDACTED] дипломирани правник са положеним правосудним испитом запослена код туженог, ради поништаја анекса уговора о раду, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Основног суда у Ужицу П1-[REDACTED] од 17.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 27.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Ужицу П1-[REDACTED] од 17.12.2015. године, тако да гласи:

1. УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиље [REDACTED] из Ужица према туженом Здравственом центру [REDACTED] па се поништава као незаконит Анекс уговора о раду [REDACTED] број [REDACTED] од 7.10.2014. године и обавезује тужени да тужиљу врати на рад место медицинске сестре у служби Хитне медицинске помоћи у организационој јединици Дома здравља [REDACTED], у року од 8 дана од дана пријема писаног отправака пресуде под претњом принудног извршења.

2. ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Здравствени центар [REDACTED] да тужиљи [REDACTED] из Ужица накнади трошкове парничног поступка у износу од 93.500,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправака пресуде, под претњом принудног извршења.

Образложење

Првостепеном пресудом ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи као незаконит Анекс уговора о раду [REDACTED] број [REDACTED] од 7.10.2014. године и да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад на радно место медицинске сестре у служби Хитне медицинске помоћи у организациону јединицу Дом здравља [REDACTED] као неоснован. Ставом другим одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужиља је благовремено изјавила жалбу побијајући је из свих законских разлога прописаних одредбом чл. 373 ст. 1 ЗПП.

Тужени је доставио одговор на жалбу тужиље.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде у смислу члана 386. ЗПП Апелациони суд је утврдио: жалба тужиље је основана.

Побијана пресуда није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1 до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, а није захваћена ни повредом поступка из чл. 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се неосновано жалбом указује, јер изрека пресуде није противречна образложењу.

Међутим, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, погрешно применио материјално право, услед чега је првостепена пресуда морала бити преиначена.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда тужиља је запослена код туженог по основу уговора о раду из 2008. године, на радном месту медицинске сестре, у служби Хитне медицинске помоћи Дома здравља у [REDACTED]. У октобру 2014. године, тужиљи је достављена понуда за закључење Анекса уговора о раду, који је тужиља прихватила 07.10.2014. године и којим је распоређена у Општу болницу [REDACTED], која се налази у [REDACTED], у служби за Пријем ургентних стања почев од 20.10.2014. године, на исто радно место, са истим коефицијентом за обрачун и исплату зараде од 13,57. Оспорени Анекс уговора о раду је уследио због потребе процеса и организације рада, а распоређивање тужиље у Општу болницу [REDACTED], која се налази у [REDACTED], извршено је због чињенице да у оквиру Дома здравља [REDACTED] постоји вишак медицинских сестара и техничара, а у оквиру Опште болнице мањак медицинских сестара и техничара, а које разлоге за премештај садржи понуда за закључење уговора о раду. Критеријум за распоређивање медицинских сестара је био број година радног стажа медицинских сестара, па су медицинске сестре са најмање година радног стажа требало да буду премештене у Општу болницу, што се утврђује из записника са састанка комисије за распоређивање медицинских сестара од 15.11.2013. године и записника са састанка на ком је присуствовао и директор Здравственог центра [REDACTED] 26.09.2014. године, а које разлоге понуда не садржи. Тужиља је у време потписивања оспореног Анекса уговора о раду имала двоје деце, мал. [REDACTED] (02.05.2014. године) и мал. [REDACTED] (29.08.2009. године), који су корисници услуга Предшколске установе [REDACTED].

(објекат, ██████████) у којој се васпитно- образовни рад са децом одвија у преподневној смени, без могућности рада са децом у две смене.

Према ставу 1. члана 22. Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, запослени може привремено или трајно да буде распоређен на рад из једног места у друго уз његов пристанак. Став 2. ПКУ, прописује у којим случајевима није потребан пристанак запосленог за премештај, а став 3., у којим случајевима се не примењује став 2. ПКУ, односно одређује групу запослених која је заштићена од премештаја, без пристанка. Како је тужиља у време потписивања оспореног анекса уговора о раду имала двоје деце предшколског узраста, тврдила је да не може да буде премештена без изричитог пристанка, јер је заштићена од премештаја према одредби 22. ПКУ, из којих разлога и оспорава Анекс уговора о раду.

Полазећи од овакво утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључно да је тужбени захтев тужиље неоснован, налазећи да се на тужиљу не може применити чл. 22 ст. 3 Посебног колективног уговора, који изузима одређене групе запослених од премештаја на друго место рада код истог послодавца, са образложењем да тужиља није променила место рада, већ радно место, што је резултирало одбијањем тужбеног захтева тужиље.

Међутим, овакав закључак првостепеног суда не може се прихватити као правилан.

Наиме, према чл. 22 Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, запослени може привремено или трајно да буде распоређен на рад из једног места у друго, уз његов пристанак (став 1); запослени може да се распореди на рад код истог послодавца из једног у друго место без његовог пристанка: 1. ако је делатност послодавца такве природе да се рад обавља у местима ван седишта послодавца односно његовог организационог дела, у складу са Колективним уговором код послодавца; 2. ако је удаљеност од места у коме запослени ради до места у које се распоређује на рад мања од 50 километара у једном правцу или су место рада и место у које се запослени распоређује на територији исте општине, односно града, а организован је редован превоз који је омогућавао благовремени долазак на рад и повратак са рада и обезбеђена накнада превоза у висини цене превоза у јавном саобраћају (став 2); запослена – жена за време трудноће, мајка са дететом предшколског узраста и мајка детета заосталог у развоју или са тешким урођеним стеченим обољењима и стањима, запослени код кога је утврђена инвалидност друге категорије и инвалид са преосталом односно смањеном радном способношћу не могу да буду распоређени у смислу ст. 2 овог члана (став 3); послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада и у другим случајевима у складу са законом (став 4).

Тужиља у тренутку потписивања оспореног Анекса уговора о раду, има двоје деце предшколског узраста, мал. ██████████ и мал. ██████████, који су корисници услуга Предшколске установе ██████████, у којој се васпитно образовни рад са децом обавља искључиво у преподневној смени, што је првостепени суд утврдио увидом у изводе из матичне књиге рођених за матично подручје ██████████ под текућим бројем ██████████ за 2009. годину и под текућим бројем ██████████ за 2012. годину, као и из потврде предшколске установе ██████████ од 20.11.2014. године.

Наиме, да би се правилно применила одредба члана 22. став 3. Посебног колективног уговора, која искључује примену става 2. и упућује на став 1. наведене

одредбе, а којим је прописано да запослени може привремено или трајно да буде распоређен на рад из једног места у друго, уз његов пристанак, потребно је утврдити шта се подразумева под премештајем из једног места у друго, у конкретном случају. Став 1. члана 22. ПКУ туженог, не говори о месту рада већ упућује на географску територију једног места, а не радног места, јер се и у ставу 2. наведеног члана наводе места рада која се налазе на територији исте општине, односно града. Закон о територијалној организацији Републике Србије („Службени гласник РС“, бр. 129/07) у члану 3. прописује, да територију општине, града и Града Београда, чине насељена места, односно подручја катастарских општина, која улазе у састав ових јединица локалне самоуправе (став 1.); док члан 16. наведеног закона прописује које се општине налазе у Републици Србији, па су тако у рубрици под 1. уписане све општине у РС, у рубрици под 2. сва насељена места у оквиру једне општине под одређеним редним бројем, и у рубрици под 3. катастарске општине једног насељеног места. Под редним бројем 21, члана 16. овог закона је уписана општина [REDACTED], а у рубрици под 2. насељена места у оквиру [REDACTED], па је поред осталих уписано, као насељено место и [REDACTED]. Како је ПКУ у ставу 2. члана 22. регулисан и премештај осталих запослених који не спадају у заштићену категорију из става 3. истог члана, на начин да се премештај запослених може вршити из једног места у друго, у које се запослени распоређује на територији исте општине, односно града, то се у конкретном случају одредба члана 22. став 1. ПКУ, односно премештај из једног места у друго, има тумачити као премештај из једног насељеног места у друго, односно као географска територија која је територијално ужа од једне општине, при чему се наравно не мисли на месну заједницу, јер се месне заједнице организују у оквиру сваког насељеног места, али и у оквиру различитих делова ужег центра општине односно града, што свакако зависи од начина организације власти сваке општине или града.

Како тужиља у тренутку потписивања оспореног Анекса уговора о раду, спада у групу заштићених запослених из става 3. члана 22. ПКУ, јер има двоје деце предшколског узраста, самим тим је заштићена од премештаја по Посебном колективном уговору туженог, из разлога што је тужиља оваквим премештајем управо променила место рада, а не радно место, па је првостепени суд погрешно применио одредбу члана 22. став 3. Посебног колективног уговора, која искључује примену става 2. и упућује на став 1., а којим је изричито прописано да запослени може привремено или трајно да буде распоређен на рад из једног места у друго уз његов пристанак, због чега тужиља није могла без изричитог пристанка да буде распоређена из Дома здравља који се налази у [REDACTED] у Општу болницу која се налази у [REDACTED], иако се радило о истом послодавцу.

Како је усвојен захтев тужиље за поништај оспореног Анекса, за тужиљу у погледу распоређивања на одређено радно место важе одредбе уговора о раду од 22.11.2010. године, закљученог са послодавцем, што је управо разлог због кога је Апелациони суд усвојио и захтев тужиље за враћање на рад, према условима прописаним уговором о раду.

Како је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, Апелациони суд је применом одредбе чл. 394 тач. 4 ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

Апелациони суд је, на основу одредбе члана 165. став 2. ЗПП, у вези чланова 153, 154. и члана 163. ЗПП, одлучио о трошковима парничног поступка,

досуђујући тужиљи стварне и нужне трошкове поступка, применом тарифног броја 14. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката Републике Србије („Сл. гласник РС“ бр. 121/12) и то: на име састава тужбе износ од 16.500,00 динара, на име заступања на 4 одржана рочишта износ од по 18.000,00 динара, на име судских такси за тужбу и одлуку по 2.500,00 динара, што укупно чини износ од 93.500,00 динара, досуђен тачком 2. става I изреке.

Председник већа-судија,
Сузана Видановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић

